

«Ο λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξ. 24)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ετησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 9

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 306

Σεπτέμβριος-September 2005

ΤΟ «ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ»

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Γράφοντας στό τεῦχος τοῦ Ἰουλίου γιά τά «Κόλλυβα», εἶχαμε τονίσει τήν ἀνάγκη νά ἀνανεώνουμε ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν τό ἐνδιαφέρον καί τίς γνώσεις τῶν πιστῶν μας, σχετικά μέ τούς «συμβολισμούς» καί τά «νοούμενα» τῶν ψαλλομένων ἤ τελομένων στήν λατρευτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Κί ὅταν βέβαια λέμε «**λατρεία**» καί «**λατρευτική ζωή**», ἀσφαλῶς ἐννοοῦμε πρωτίστως ἐκεῖνα πού, κατά τό Ὁρθόδοξο Λειτουργικό Τυπικό, ὑπαγορεύονται καί ἀκολουθοῦνται ἐν εὐλαβείᾳ, εἰς τήν ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ συμπεριφορά μας. Δέν ἐννοοῦμε ὅμως ὅπωςδήποτε **μόνο** αὐτά, γιατί τότε θά εἴμασταν **προγραμματικά** «ὑποκριταί», ἤ φαρισαίζοντες «τυπολάτραι». Ἄλλωστε ἡ πνευματική μας ζωή καί ἡ χριστιανική μας ιδιότητα, δέν εἶναι μιά «στολή» εἰδικῆς ὑπηρεσίας, πού τήν «φορᾶμε» γιά ὅση ὥρα ἐκτελοῦμε τά σχετικά καθήκοντα, καί τήν «ἀπεκδυόμαστε» μόλις τελειώσει ἡ «ἐν ὑπηρεσίᾳ» ἀπασχόλησή μας.

Γί αὐτό τόν λόγο, τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ, πού ἐκτυλίσσεται **ἐκτός** τοῦ Ναοῦ καί πέρα ἀπό τίς τακτές ὥρες προσευχῆς καί λατρείας, δέν εἶναι δυνατόν νά μὴν εὐρίσκεται σέ «συμφωνία» μέ τήν ἐντός τοῦ Ναοῦ ἰσχύουσα τάξη, ὅχι μόνο ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί στίς σχέσεις μεταξύ τῶν διαφόρων **λειτουργημάτων** καί **διακονημάτων** τῶν ἐπί μέρους πιστῶν.

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ **ὀργανική συνέχεια** τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἐντός καί ἐκτός τοῦ Ναοῦ, εἶναι πού χαρακτηρίζει τό γενικώτερο Ὁρθόδοξο **φρόνημα** καί ἦθος.

Κί ἐδῶ πρέπει νά θυμίσουμε τήν σοφή παρατήρηση, πού ἀπό καιρό διετύπωσαν κατ' ἐπανάληψη οἱ εἰδικοί εἰς τά τῆς Λατρείας Θεολόγοι μας, μέ τό νά χαρακτηρίσουν ὡς «**Λειτουργία** μετά τήν **Λειτουργία**» τήν ἐν γένει διαγωγή τῶν πιστῶν (**Κληρικῶν, Μοναχῶν** καί **Λαϊκῶν**), ὅχι δέ μονάχα εἰς τόν χῶρο τῆς «κατ' οἶκον Ἐκκλησίας» (οἰκογένειας ἢ Μονῆς), ἀλλά

KISSING THE HAND

By Archbishop Stylianos of Australia

In our article about 'Kollyva' in the July issue, we had underlined the need to renew from time to time the interest and knowledge of our faithful concerning the symbolism and meaning of what is chanted or conducted within the Church's worship.

And of course, when we say '**worship**', we first of all mean those things which, in accordance with the Orthodox liturgical rubric, are required and followed with reverence within the Church itself. Yet we do not mean **only** those things, otherwise we would be deliberate hypocrites, or preoccupied with merely external forms, much like the Pharisees. At any rate, our spiritual life and Christian identity are not a special 'uniform' that we 'wear' for the duration of our relevant duties, and then remove as soon as we are 'off duty'.

For this reason, it is not possible for the greater portion of a Christian's life, which unfolds **outside** the Church building and beyond the regular prayer time and services, to be anything other than in 'accordance' with that which occurs within Church, not only in relation to God, but also to various **functions** and **ministries** of the individual faithful. It is precisely this organic continuity of Christian life both within and without the Church building which characterizes the general Orthodox **phronema** and ethos.

At this point, it is worth recalling the wise observation made many times in the past by Orthodox theologians who specialize in matters of worship: they have named the conduct of the faithful (**Clergy, Monastics** and **Lay people**) not only within the 'home Church' (be it the family or monastery), but also in the fields of education, professional or social activity, and even in 'recreation' (where 'modesty'

καί εἰς τούς χώρους Παιδείας, ἐπαγγελματικῆς ἢ κοινωνικῆς δράσεως, ἀκόμη δέ καί μέσα σέ χώρους «ἀναψυχῆς», ὅπου ἡ «κοσμιότητα» δέν ἀποκλείεται κατ' ἀνάγκην.

Γράφουμε ὅλα αὐτά, τά ἀπό αἰώνων «αὐτονόητα» (γιά τούς αὐθεντικά ὅμως Ὁρθοδόξους), γιατί ἀνάμεσα στά ἄλλα «φροῦτα» τῶν πονηρῶν καιρῶν μας, ὅλο κί' ἐπανέρχονται κάποιοι ὑποκριτές καί «κομπλεξικοί», ἰδίως τῆς ἀερολογούσης δημοσιογραφίας (γράφε πληρωμένης λιβελλογραφίας), νά χλευάσουν ὡς «δουλοπρέπεια»(!) τό παραδοσιακό «**χειροφίλημα**» τῶν Κληρικῶν ἀπό τά λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῶν Γερόντων ἀπό τούς νεωτέρους –σέ ἱεραρχικό βαθμό ἢ ἡλικία– **Κληρικούς** ἢ **Λαϊκούς** ἀδιακρίτως.

Καί ἄν μὲν ἀμφισβητοῦσαν **ἀορίστως**, καί ἀνεξαρτήτως προσώπων, τό ἴδιο τό πατροπαράδοτο ἔθιμο **καθ' ἑαυτό**, θά μπορούσαμε νά ποῦμε εἶναι ζήτημα νοοτροπίας, ἀντιλήψεως, ἰδιομόρφου εὐαισθησίας, ἢ ἐνδεχομένως καί ψυχοπαθολογικῶν καταλοίπων σέ διαταραγμένη συνείδηση! Δέν περιορίζονται ὅμως μόνο σ' αὐτό οἱ ἐπικρίνοντες **ἄκριτοι** κονδυλοφόροι.

Σπεύδουν νά λοιδορήσουν (γιά νά **ταπεινώσουν** καί **ἐξοργίσουν**) ὡς δῆθεν «κοψομεσάκηδες», «ἀμνητζήδες», «γλοιώδεις αὐλοκόλακες», τούς **εὐγενεῖς** ἐκείνους καί **εὐγνώμονες** πιστούς, οἱ ὅποιοι, ἐκτός ἀπό τήν οἰκογενειακή **ἀγωγή** καί τήν ἐκκλησιαστική τους **ἐπάρκεια**, ἔχουν καί τήν ψυχοσωματική ὑγεία, νά μὴν αἰσθάνονται ὅτι θίγεται ἡ ἐν Χριστῶ **ἀξιοπρέπεια** καί **ἐλευθερία** των, ὅταν καθ' οἷονδῆποτε τρόπο σέβονται **πρόσωπα** καί **θεσμούς**, ὅπως ἔχουν καθιερωθεῖ στίς καθαγιασμένες παραδόσεις τοῦ **ἀρχοντικοῦ** λαοῦ μας.

Ἄς ὑπενθυμίσουμε, λοιπόν, εἰς τούς **ἀγνώμονες** καί **προβληματικούς**, πού ὑποκρίνονται τούς «ἀγέρωχους» μέ φωνασκίες ἀνάλογες «ὕλακτοῦντος σκύλου ἐναντίον τῆς ἀθώας Σελήνης» (ὅπως λένε οἱ Γερμανοί), τί σημαίνει τό «**χειροφίλημα**» μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀνεξαρτήτως περιπτώσεων, καί προσωπικῶν σχέσεων συμπαθείας ἢ ἀντιπαθείας.

Ἀσπάζονται οἱ πιστοί τό χέρι τοῦ Κληρικοῦ, ὄχι ἀπλῶς ὡς χαιρετισμό **εὐγενείας** (αὐτό γίνεται πρὸς τίς **κυρίες** κατὰ τήν Εὐρωπαϊκὴ ἔθιμοτυπία).

Τοῦ Κληρικοῦ τό χέρι τό ἀσπάζονται οἱ ὑπόλοιποι πιστοί, σέ καθαρὰ **leitourgikῆ** σχέση, δηλαδή στό πλαίσιο τῶν **ἐν τῷ Ναῶ** τελουμένων. Ἀλλά, σέ τελικὴ ἀνάλυση, «**Ναός Θεοῦ**» εἶναι **ὀλόκληρος ὁ ἄνθρωπος** κί' ὅλη ἡ **Κτίση**.

Ἐπομένως, ὅταν ἀσπάζεται ὁ πιστός τό χέρι τοῦ Λειτουργοῦ, δέν τιμᾷ αὐτό καθ' ἑαυτό τό φθαρτό **ἀνθρώπινο** χέρι τοῦ συγκεκριμένου προσώπου. Ὅπως ὅταν ἀσπάζεται τό ἱερό **Εἰκόνημα** ἢ τό ἱερό **Εὐαγγέλιο** ἢ τά Ἅγια **Λείψανα**, δέν τιμᾷ «**ξύλα**» καί «**μπογιές**», ἢ «**μέταλλα**» καί «**κόκκαλα**», ἀλλά τόν

is not necessarily excluded) as the "Liturgy after the Liturgy".

We mention all of the above, which have been 'self-evident' for centuries (for the genuinely Orthodox, that is) because, among the other oddities of our cunning times, there are always certain hypocritical people with 'complexes' – especially from the garrulous field of journalism (read sponsored slander) – who ridicule the traditional 'kissing of the hand' as being servile. Their comments apply to lay people kissing the hand of Clergy, but equally to both Clergy and lay people kissing the hand of the Elders who are greater in seniority or age. If they questioned the traditional custom **itself**, in an indefinite sense, we could say that it was a matter of mentality, viewpoint, particular sensitivity or possibly even psychopathological remnants of a ... disturbed conscience! Yet the critical article writers, lacking in judgement, do not stop there.

They also mock (so as to humiliate and infuriate) those **noble** and **grateful** faithful as 'crawlers' and 'flatterers'. These are the very people who, in addition to their family **up-bringing** and their familiarity with Church life, possess sufficient psychosomatic health to not feel that their **dignity** and **freedom** in Christ is diminished, when showing various forms of respect to **persons** and **institutions** which have been established in the sanctified traditions of our dignified people.

Let us therefore remind the ungrateful and troublesome ones who present themselves as being 'mighty' and make noises 'like a barking dog against the innocent moon' (as the Germans say), what the kissing of the hand means within the Church, regardless of circumstances or personal relationships of like or dislike.

The faithful kiss the hand of the Clergyman, not only as a gesture of **courtesy** (as ladies are greeted in European culture). The faithful do so on the basis of a purely **liturgical relationship**, i.e. in the context of what takes place **in the Church** itself. But in the final analysis, the **entire human person** is the '**temple of God**', as is the whole **Creation**.

Consequently, when the faithful kiss the hand of the Celebrant, they are not honoring the **mortal** hand of the specific individual. Just as when then they kiss the holy **Icon** or the holy **Gospel** or the sacred relics, they are not honouring 'wood' and 'paint', or 'met-

Ἐνα Κύριο καί Θεό, πού εἶναι τό ὕψιστο **σημεῖο ἀναφορᾶς**, καί ὁ Ὅποῖος μέσ' ἀπ' αὐτά τά φθαρτά καί καθ' οἰονδήποτε τρόπο ἀτελῆ **μέσα** καί **σχήματα** τῆς Λατρείας, «συγκαταβαίνει» νά διακονηθεῖ τό ἔργο τῆς σωτηρίας!

Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό πνεῦμα καί τοῦ Ψαλμικοῦ στίχου: «**θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ**» (Ψαλμ. 67, 36).

Καί γιά νά γίνουμε σαφέστεροι: Τό χέρι πού «**βαπτίζει**», πού «**μυρώνει**», πού ὑπουργεῖ τήν «**Θεία Μετάληψη** καί **Κοινωνία**», πού «**εὐλογεῖ**», «**στεφανώνει**» ἢ «**κηδεύει**», πού «**χειροτονεῖ**» ἢ «**χειροθετεῖ**», πού «**εὐχελιάζει**», καί γενικῶς τελεῖ ὅλα τά «ὑπέρ ἄνθρωπον», ὄχι δέ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἢ δυνάμεως, ἀλλά «ἐξ ἔργου εἰργασμένου», κατά τήν ἐν Γολγοθᾶ Σταυρική θυσία ὑπέρ πάντων ἀνθρώπων, **αὐτό** τό χέρι ἀσπάζεται ὁ πιστός! Ὅχι λοιπόν τό χέρι τοῦ **ιδιώτου**, γιά τόν ὁποῖον ὁ Γρηγόριος Νύσσης δέν ἐδίστασε νά διακηρύξει: «**Εἷς ὑπάρχων τῶν πολλῶν καί τοῦ δήμου, ἀθρόον ἀποδεικνύται καθηγεμών, πρόεδρος, διδάσκαλος εὐσεβείας, μυστηρίων λανθανόντων μυσταγωγός καί ταῦτα ποιεῖ, μηδέν τοῦ σώματος ἢ τῆς μορφῆς ἀμειφθεῖς ἀλλ' ὑπάρχων κατά τό φαινόμενον ἐκεῖνος ὅς ἦν, ἀοράτω τινί δυνάμει καί χάριτι τήν ἀόρατον ψυχήν μεταμορφωθείς πρός τό βέλτιον**» (MPG 46, 581).

Ἡ τιμή ἄρα τοῦ «χειροφιλήματος» δέν ἀπευθύνεται πρωτίστως στό **φθαρτό** κί' ὁπωσδήποτε **ἀνάξιο** χέρι τοῦ Λειτουργοῦ, ἀλλά κυρίως καί κατ' ἐξοχήν, εἰς τόν «ἀποστειλαντα» καί «κατευθύνοντα» ἀοράτως τό «ἐπιστρατευμένο» ἀνθρώπινο χέρι. Αὐτή ἄλλωστε ἦταν ἀπό αἰώνων καί ἡ Ὁρθόδοξη ἐτυμολογία τῶν Πατέρων, γιά ὅσους ἔχουν «ῶτα» νά ἀκούσουν: «... ἡ γάρ τῆς εἰκόνος τιμή ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει» (Ιω. Δαμασκ. *Περί Εἰκόνων*, Λόγος Α', 24).

Ἐδῶ τώρα νά συμπληρώσουμε, ἐν κατακλείδι, μία ἀκόμη πιό συγκλονιστική παρατήρηση, πού ἐκφράζουν οἱ ἀκόλουθοι στίχοι Χριστιανοῦ Κληρικοῦ:

ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

**Εἶμαι ἕνα τίποτα πού ντύθηκε τό σύμβολο
γι' αὐτό στ' ἁμαρτωλά μου χέρια
καῖνε ἀναμμένα κεριά
ἑπτακοσίων χιλιάδων πιστῶν τά φιλήματα!**
(22-9-82)

Ἄς μάθουν λοιπόν οἱ ἐπικριτές τοῦ «χειροφιλήματος» στόν Λειτουργό τοῦ Ὑψίστου, ὅτι ὁ ἴδιος – ὅταν εἶναι ὀρθοφρονῶν – δέν τό αἰσθάνεται ὡς **τιμή**, ἀλλά, πιό πολύ, ὡς διαρκῆ **ὑπόμνηση** καί πνευματικό «ἔτασμο».

als' and 'bones', but rather the One Lord and God, the supreme **point of reference** who, through finite and imperfect **means** and **forms** of worship, 'condescends' to allow the task of salvation to unfold!

This is precisely the spirit of the verse in Psalms: "Wondrous is **God** among His saints" (LXX Ps. 67:36).

And to be clear: The hand that **baptizes, anoints, administers Holy Communion**, that **blesses, marries** or **buries**, that **ordains** or **tonsures**, that prepares **holy unction** and generally performs all that is 'beyond the human' (not out of his own initiative or power, but out of a 'work that has already been accomplished' in the sacrifice for all people on the Cross of Golgotha), **that** is the hand which the faithful kiss! Therefore it is not the hand of the **private person**, and so St Gregory of Nyssa did not hesitate to proclaim: "*Being one among many and the public, he suddenly becomes a leader, a president, a teacher of piety, a mystical initiator of the hidden mysteries; and he does these things without any change in his body or form, but continuing to be in appearance as he was before, his invisible soul transformed for the better by some invisible power and grace*" (MPG 46, 581).

The honour given by the 'kissing of the hand' is therefore not primarily directed towards the **perishable** and undoubtedly **unworthy** hand of the Celebrant, but above all to Him who invisibly 'sent' and 'directed' the 'enlisted' human hand. This is in any case the Orthodox teaching of the Fathers from centuries ago, for all who have 'ears to hear': "*...for the honour directed to the icon passes through to the original!*" (John of Damascus, *On the Icons*, Oration 1, 24).

We close with the astonishing observation expressed in the following verses of a Christian Cleric:

SELF-PORTRAIT

**I am a nothing who has worn the symbol
this is why I feel on my sinful hands
as burning candles
all the kisses of seven hundred thousand faithful!**
(22-9-82)

May those who are critical of the custom of kissing the Celebrant of the Most High learn that he himself – when seeing things correctly – does not sense it as an honour, but much more as a constant **reminder** and spiritual 'examination'.

Mary Theotokos and the Third Ecumenical Council

Part II

by Philip Kariatlis

The Christology of St Cyril of Alexandria

One of the most prolific writers of the early Church, whose works contributed not only to Christology, in his dispute with Patriarch Nestorius of Constantinople, but also to biblical exegesis, Trinitarian theology, was St Cyril of Alexandria (b. 375AD) whose theology was to remain normative in the Eastern Christian Churches throughout the ages. It is precisely for this reason that he is rightfully considered to be one of the greatest fathers of the fifth century. St Cyril produced many works against the false teachings of Nestorius - indeed one of his dogmatic writings included specifically a treatise entitled, *Against those who do not acknowledge Mary to be Theotokos*. He belonged to the Alexandrian school of theology, which emphasized not only the divinity of Jesus Christ but also His personal unity (ie. the unity of both the divine and human natures of Christ in the person of the Logos). St Cyril and the fathers of the 3rd Ecumenical Council in general were most concerned to defend that the man Jesus, born from the Virgin Mary was none other than the Word of God, the second Person of the Holy Trinity. That is, it was not that the Logos had indwelt into a man born of Mary, but that it was the Logos, Himself, who was born in time from the blessed mother. It was these truths that St Cyril believed were affirmed with the title 'Theotokos' since this term stated most clearly that Mary had given birth to the divine Son and Word of God.

St Cyril of Alexandria fought hard to have the term 'Theotokos' formally ratified by the whole Church at the Council of Ephesus in 431AD, since the term carried with it a saving significance. Without the title 'Theotokos', St Cyril would argue, there was danger of thinking that Christ was a mere man and not the divine Son of God. But if Christ were merely a man and not the Theanthropos then He could not be in a position to offer the fullness of life to the world - i.e. to save it from death and destruction by being victorious over death since only God could do that. And so, it becomes clear why this term was rightly considered, not only by St Cyril but by the Church at

large, to be of salvific importance since it proclaimed that the One born of the Virgin Mary was the very divine 'Son and Word of God' in the flesh.

The term 'Theotokos' was able to emphasize the unity of the humanity of Jesus with the divine Word of God allowing no room for misunderstanding that the Virgin

Mary had given birth to a mere man who was only later conjoined to the divine Logos of God. On the contrary, St Cyril declared that Mary had given birth to the divine Son of God and therefore Jesus Christ was divine with exactly the same divinity as God His Father. It is understandable that St Cyril's theology, shaped by the Arian controversy, which had taken place only fifty years before in the same city, would want to affirm the absolute divine character of Jesus since Arius had falsely believed that Christ was a mere creature. Therefore, upon formally refusing the title 'Theotokos' for the Virgin Mary in 428AD, Nestorius found himself on the opposing end of St Cyril, Patriarch of Alexandria. As we shall see, the situation between the two men became so tense, that in 431, it was

deemed necessary to convene, what came to be called the Third Ecumenical Council to settle this matter.

St Cyril's justification of the term 'Theotokos' was clearly indicated in his second epistle to Nestorius:

When the fathers dared to call the Holy Virgin Theotokos, they did not mean by this that the nature of the Word or His Godhead originated from the holy Virgin. But because His holy body, endowed with life and reason, was born from her, and because the Word, was hypostatically [personally] united to that body, He is said to have been from her according to the flesh.¹

The first point to be noticed from the above quote is that St Cyril correctly considered the phenomenon of

1. Letter 4.7. This letter came to be known as St Cyril's Dogmatic Letter because it was accepted as the criterion of Orthodoxy at the 3rd Ecumenical Council.

motherhood as a relationship between 'persons' and not with 'nature'. Obviously any claim that Mary gave birth to the Godhead or that the Godhead as such could undergo birth is erroneous. Rather, St Cyril argued that, just as a mother in general gives birth, not to a faceless nature but to a person, so too the person that the Virgin gave birth to was none other than the divine second person of the Holy Trinity and in this sense she could be called 'God-bearer'. That is, he understood the mystery of the incarnation not from within the dimension of abstract ideas but as a mystery between a mother and a child, since what a mother gives birth to is not a nature (as Nestorius thought) but a person. On this matter Florovsky wrote:

*Christian thought moves always in the dimension of personalities not in the realm of general ideas. It apprehends the mystery of the Incarnation as a mystery of the Mother and Child.*²

Therefore Jesus Christ was the Logos of God, God incarnate and not a mere man to which the Logos subsequently conjoined.

In the case of Christ, for St Cyril there was no other personal subject except for God the Word (i.e. the second person of the Holy Trinity). According to St Cyril, the Scriptures were clear in stating that the man Jesus was the very Logos of God who, having come down from heaven was incarnate not only of the Holy Spirit but also the Virgin Mary thereby being perfectly united, in time, to His blessed mother. In his treatise entitled *Against Those Who are Unwilling to Confess Mary to be Theotokos*, he wrote:

*We know Christ not as a man united to God, but as God assuming the human realities, i.e. the body and the soul and the mind, and as God perfectly united in the holy Virgin without sin.*³

It was precisely for this reason that Mary could be called 'Theotokos' since she had given birth to the divine Word of God. For Cyril, if the term Theotokos were not accepted, there would be a danger of dividing the incarnate Christ into two personal subjects [i.e. the divine Logos and the man Jesus], loosely coexisting in a single body. The title 'Theotokos' was therefore not an optional title of worship but a theological presupposition of true doctrine in the incarnation. And so, to quote Florovsky again, the title 'Theotokos' was "a doctrinal definition in one word."⁴

The teaching of St Cyril regarding the person of Christ as both God and man (i.e. as Theanthropos) was witnessed in all the writings of the New Testament. Firstly

the opening of the Gospel of St John makes it very clear that it was the divine Logos who was made flesh – it does not speak about the Word of God subsequently descending upon a man who had already been born from a woman:

In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God... And the Word became flesh and lived among us, and we have seen his glory, the glory as of a father's only son, full of grace and truth. (Jn 1:1;1:14).

Clearly the above passage underscores the fact that Jesus Christ was not a mere man like the saints, as Nestorius had falsely believed, but the same divine Word of God who became a true human being. Furthermore, the reason for Christ's incarnation [i.e. that He became a true human being] is made clear, for St Cyril in St Paul's letter to the Hebrews:

*Since, therefore, the children share flesh and blood, he himself likewise shared the same things, so that through death he might destroy the one who has the power of death, that is, the devil (Heb 2:14).*⁵

Indeed, if Jesus were a mere man, as Nestorius had declared and not the Son of God who became alike to human beings in all respects except for sin, then He could not save humanity since only what Christ assumed could He also save.

Stressing the divinity of Christ, the Scriptures even attribute to Christ actions and works that took place before His incarnation which show beyond doubt that Christ could not have been a mere man as Nestorius had asserted:

Now I desire to remind you, though you are fully informed, that the Lord [i.e. Jesus Christ] who once for all saved a people out of the land of Egypt, afterward destroyed those who did not believe. (Jude 1:5).

The above passage affirms in a simple yet profoundly explicit manner that Jesus Christ was the eternal Logos of God who had worked mighty deeds throughout the history of the people of Israel. It was for this reason that the Church, and the 3rd Ecumenical Council would convene to proclaim, against Nestorius and his followers, that Christ was eternally God who had become man in time and came forth from the Virgin Mary. As a brilliant Scriptural exegete, St Cyril was able to show beyond any doubt that Christ was a single person, a single hypostasis and thus Mary had given birth to the same Person as the divine Word of God. In the next issue we will turn our attention to the historical events of the 3rd Ecumenical Council, which came to proclaim triumphantly this saving Christological truth.

2. Georges Florovsky, *Creation and Redemption*, Collected Works, vol. 3 (Massachusetts: Norland Publishing Company), 179.

3. *Against Those Who are Unwilling to Confess Mary to be Theotokos*, 1.9.

4. Georges Florovsky, 'The Ever-Virgin Mother of God', Collected Works III, 171.

5. This verse is quoted by St Cyril in his treatise entitled *Against Those Who are Unwilling to Confess Mary to be Theotokos*, 1.3.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΜΦΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ *

Ἄν ὅμως θέλουμε νά μιλήσουμε μέ ἀκριβεία, ἡ αἰτία κάθε παραχῆς εἶναι τό ὅτι δέν ἔχουμε συνηθίσει νά βλέπουμε τίς ἀμαρτίες μας καί νά κλαῖμε γι' αὐτές. Γι' αὐτό νιώθουμε ὅλη αὐτή τήν κατάθλιψη. Γι' αὐτό δέν βρίσκουμε ποτέ ἀνάπαυση. Δέν εἶναι δέ παράξενο τό ὅτι ἀκοῦμε ἀπό ὄλους τούς ἀγίους ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλη ὁδός ἐκτός ἀπ' αὐτήν καί βλέπουμε ὅτι κανένας ἀπ' ὄσους ἀκολούθησαν ἄλλο δρόμο δέν βρῆκαν ἀνάπαυση. Καί περιμένουμε ἐμεῖς νά βροῦμε ἀνάπαυση ἢ νά κρατηθοῦμε στό σωστό δρόμο, χωρίς νά συνηθίσουμε νά κατηγοροῦμε τόν ἑαυτό μας. Πράγματι, ἀκόμα καί ἂν ὁ ἄνθρωπος πετύχει πολλά πνευματικά κατορθώματα, δέν ἐργαστεῖ ὅμως αὐτό τό ἔργο τῆς αὐτομεμφίας, δέν θά σταματήσει ποτέ νά στενοχωρεῖ καί νά στενοχωριέται καί νά χάνει ὄλους τούς κόπους του.

Ποιά δέ χαρά, ποιά ἀνάπαυση δέν θά ἔχει ὅπου καί ἂν πάει, ὅπως ἀκριβῶς εἶπε ὁ ἀββάς Ποιμῆν, ἐκεῖνος πού μέμφεται τόν ἑαυτό του; Γιατί ἂν τοῦ συμβεῖ κάποια ζημιά ἢ κάποια ἀτίμωση εἴτε ὀποιαδήποτε ἄλλη στενοχώρια, προλαβαίνει καί θεωρεῖ τόν ἑαυτό του σάν ἄξιο τοῦ κακοῦ καί ποτέ δέν ταράζεται. Ὑπάρχει μεγαλύτερη ἀνάπαυση ἀπ' αὐτή;

Ἄλλα μπορεῖ νά πεῖ κάποιος: «Καί ἂν μέ στενοχωρεῖ ὁ ἀδελφός καί ψάξω μέσα μου καί βρῶ ὅτι δέν τοῦ ἔδωσα καμιά ἀφορμή, πῶς μπορῶ νά κατηγορήσω τόν ἑαυτό μου»; Πραγματικά, ἂν ἐξετάσει κανεῖς τόν ἑαυτόν του μέ φόβο Θεοῦ, θά βρεῖ ὅτι ὀπωσδήποτε ἔδωσε ἀφορμή εἴτε μέ λόγο, εἴτε μέ ἔργο, εἴτε μέ κάποια κίνηση. Καί ἂν ἀκόμα βλέπει, ὅπως λέει, ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἔδωσε καμιά ἀπολύτως τέτοια ἀφορμή στή συγκεκριμένη περίπτωση, πιθανόν νά τόν στενοχώρησε κάποια ἄλλη φορά ἢ γιά τό ἴδιο θέμα ἢ γιά κάτι ἄλλο, ἢ κάποιον ἄλλο ἀδελφό νά στενοχώρησε καί ἔπρεπε γι' αὐτό νά ὑποφέρει, ἢ πολλές φορές καί γιά κάποια ἄλλη ἀμαρτία. Ὡστε ἂν, ὅπως εἶπα, μέ φόβο Θεοῦ ἐξετάσει κανεῖς τόν ἑαυτόν του καί ψηλαφήσει τή συνειδησή του μέ ἀκριβεία, θά βρεῖ ὀπωσδήποτε ὅτι εἶναι ἔνοχος.

Ἄλλες φορές πάλι βλέπει κανεῖς τόν ἑαυτόν του νά παραμένει ἡσυχος καί εἰρηνικός. Ὅταν ὅμως τοῦ πεῖ ὁ ἀδελφός κάποιο λυπηρό λόγο, ταράζεται καί γι' αὐτό νομίζει ὅτι δικαιολογημένα στενοχωριέται μαζί του λέγοντας ὅτι: «Ἄν δέν ἐρχόταν νά μοῦ μιλήσει καί νά μέ ταράξει, δέν θά ἔπεφτα στήν ἀμαρτία». Καί τοῦτο δέν εἶναι μόνον αὐταπάτη, ἀλλά εἶναι καί παραλογισμός. Γιατί μήπως αὐτός πού τοῦ εἶπε τή βαριά φράση τοῦ ἔβαλε στήν ψυχή του καί τό πάθος; Τοῦ ἔδειξε τό πάθος πού βρισκόταν μέσα του γιά νά μετανοήσει, ἂν θέλει, γι' αὐτό. Γιατί αὐτός μοιάζει μέ ἐκλεκτό ψωμί, πού ἐξωτερικά ἔχει πολύ καλὸ ἐμφάνιση, ὅταν ὅμως τό κόψει κανεῖς, τότε φαίνεται ἡ μούχλα του. Ἔτσι καί αὐτός καθότανε εἰρηνικός, καθὼς νόμιζε, εἶχε ὅμως μέσα του τό πάθος καί δέν τό ἤξερε. Μιά κουβέντα τοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός του καί ἔβγαλε τή βρωμιά πού βρισκόταν κρυμμένη μέσα του. Ἄν, λοιπόν, θέλει νά βρεῖ ἔλεος, νά μετανοήσει, νά καθαριστεῖ, νά προκόψει, πρέπει νά καταλάβει ὅτι

THAT A PERSON SHOULD BLAME HIMSELF *

We can see that no one ever followed another way and found rest. We attempt to find rest and keep to the right path without ever allow-ing our own self-reproach. Indeed, even if a person has a wealth of good conduct yet does not keep to this path, he will never stop causing upset and being upset himself and thus he will lose all his hard work. As Abba Pce-men said, "What great comfort and joy will the person who blames himself not have?" Whatever happens to him, whether it be damage, or dishonour or any other affliction he deems himself worthy of it and is never troubled. Is there anything more free of care than this?

82. However, someone may say, "If my brother upsets me and, having examined myself, I find I have given him no cause, how can I accuse myself?" Truly, if a person searches himself with fear of God, he will find that he has always given cause either through deed, word or gesture. However, if he sees that in that particular case he has given no cause, as he says, then perhaps he has offended his brother at some other time in the same way or another, or else he may have upset another brother. He may suffer for this reason or often because of some said, if a person searches himself in the fear of God and diligently examines his own conscience, he will certainly find that he is guilty.

It often happens that someone sees himself sitting peacefully and quietly, but when his brother says a word that upsets him, he is troubled. Thus, he thinks that he is justly upset with him, saying that, "If he hadn't come, and spoken to me and troubled me, I wouldn't have sinned". But this is folly and absurdity. Did the person that spoke to him give him that passion? He simply showed him the passion that existed within him, so that, if he wanted to, he could repent of it. He is like fine bread that shines on the outside, but when one breaks it, one sees its mouldiness. In just the same way, he was sitting, as he thought, in peace but he had this passion inside him that he was unaware of His brother said one single word and revealed the filth hidden inside him. Therefore, if he wants to receive mercy, he must repent, purify himself, progress and he must understand that he ought to thank his brother for being the cause of that great spiritual benefit.

83. Temptations will not always burden him in the same way, but the more he progresses the lighter will he find them. For, to the extent that the soul advances, it becomes stronger and powerful enough to withstand anything. Just as when you load a strong animal with heavy goods it carries the load with comfort and even if it stumbles and falls down, it immediately gets up almost without feeling that it fell. Whereas, a weak animal finds even a very light load oppressive and if it happens to fall, it needs great help to get up again. It is the same with the soul. The soul, as far as it sins, is distressed by it. Sin causes suffering and destroys the person that commits it. Thus, if anything happens to him, it wears him out. However, if a person advances

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

**Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας
κ.κ. Στυλιανού**

Κατά τον μήνα Αύγουστον, ὁ Σεβασμιώτατος:

Ἐστειλε συγχαρητήριο μήνυμα καί εὐχάς εἰς τόν νέον Πολιτειακόν Πρωθυπουργόν ΝΝΟ κ. Morris Iemma εἰς διαδοχὴν τοῦ παραιτηθέντος κ. Bob Carr (2-8-05).

Ἐδέχθη τόν Καθηγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στέφανο συνοδευόμενον καί ἀπό τόν Ἱερομόναχο τῆς αὐτῆς Ἱ. Μονῆς π. Εὐσέβιο, κομήσαντος συγκινητικά κειμηλιακά δῶρα τῆς Θ. Λατρείας ἀπό πέτρα καί ξύλο φυσικοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἱ. Μονῆς.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυριζοντα Ἱ. Ναό Μεταμορφώσεως Earlwood (5-8-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Στεφάνου Hurlstone Park. Ἰδιαιτέρως συνεχάρη ἐπ' εὐκαιρίᾳ τὴν Ἀδελφότητα Σαμιωτῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον προβλέψει ἀρτοκλασίαν, πανηγυριζοντες τὴν ἐν ἔτει 1824 «σωτηρίαν τῆς ἠρωϊκῆς νήσου Σάμου ἀπὸ τοὺς Τούρκους». Παρεκάθησε εἰς τὴν αἴθουσα Τελετῶν εἰς πρόχειρον γεῦμα μετὰ τοῦ Κλήρου καί τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐπεσκέφθη τοὺς οἰκουροῦντας ἐκ τῶν θερμῶν συνεργατῶν εἰς τὰ φιλογενῆ προγράμματα τῆς Ἐκκλησίας, Βασ. Μπαρραλόν, τὴν σύζυγον του Αἰκατερίνη καί τὴν θυγατέρα των Εὐαγγελία (7-8-05).

Ἐδέχθη τόν Πρωτοπ. π. Ἀγ. Ἀλιφιερᾶκη καί εἶχε μετ' αὐτοῦ συνεργασίαν ἐπὶ τῆς κατὰ Θεόν ἀναπτύξεως τοῦ ὄλου ἔργου τῆς Ἑνορίας Ἀγ. Ἀνδρέου, καί τοῦ ἐν αὐτῇ Ἰδρύματος ΕΣΤΙΑ.

Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν πλέον ἀφωσιωμένων ἀπ' ἀρχῆς συνεργατῶν καί φίλων κ. Κ. Παντελάκη, διαπρεπῆ Ἐκπαιδευτικόν ἐν Townsville καί ἀναμορφωτὴν τῆς ἐκεῖ Ἑνορίας-Κοινότητος τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, καί ἐκράτησε αὐτόν εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζα (8-8-05).

Ἐδέχθη τόν κ. Γ. Μπουτέρη ὁ ὅποῖος ἤλθε αὐτοπροσώπως νὰ ἐκφράσει ὄχι μόνο τὰς προσωπικὰς του εὐχαριστίας, ἀλλὰ καί ὀλοκλήρου τῆς εὐρυτέρας οἰκογενείας των, διὰ τὸ γεγονός ὅτι προσέστη αὐτοπροσώπως ὁ Σεβασμιώτατος καί ὠμίλησε καταλλήλως κατὰ τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίᾳ τῆς ἀειμνήστου μητρὸς των Σταματίνας Μπουτέρη, τὸ γένος Παυλάκη (10-8-05).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Νικολάου

ὀφείλει νὰ εὐχαριστεῖ μᾶλλον τόν ἀδελφό, γιατί μ' αὐτόν τόν τρόπο τοῦ προξένησε τόσο μεγάλη ὠφέλεια.

Γιατί κάθε ἀγωνιστὴ δέν τόν καταβάλλουν καί δέν τόν ἐπηρεάζουν στό ἴδιο μέτρο πάντοτε οἱ πειρασμοί, ἀλλὰ ὅσο προοδεύει στήν πνευματικὴ ζωὴ, τόσο ἐλαφρότεροι τοῦ φαίνονται. Γιατί ὅσο προοδεύει ἡ ψυχὴ, τόσο δυναμώνει καί μπορεῖ νὰ βαστάζει ὅσα τῆ βρίσκουν. Ὅπως ἀκριβῶς, ἂν ἕνα ζῶο εἶναι γερό καί τοῦ φορτώσει κανεῖς βαρὺ φόρτωμα, τὸ σηκώνει εὐκολα. Καί ἂν ἀκόμα τύχει καί σκοντάψει, ἀμέσως σηκώνεται καί δέν καταλαβαίνει σχεδόν καθόλου ὅτι σκόνταψε. Ἄν ὅμως εἶναι ἀσθενικό καί ἀδύνατο ζῶο, τότε καί τὸ παραμικρὸ τὸ γονατίζει. Καί ἂν τύχει νὰ πέσει ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὴ βοήθεια γιὰ νὰ σηκωθεῖ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καί μέ τὴν ψυχὴ. Ὅσο ἀμαρτάνει, τλαιπωρεῖται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀμαρτία. Γιατί ἡ ἀμαρτία ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τλαιπωρεῖ καί νὰ φθειρεῖ αὐτόν πού τῆ διαπράττει. Ἐπομένως, ὀτιδήποτε

Marrickville καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε, μετὰ τοῦ Κλήρου καί ὀλίγων συνεργατῶν, σὲ πρόχειρο γεῦμα.

Ἐχοροστάτησε κατὰ τόν πανηγυρικό Ἑσπερινό εἰς τόν Ἱ. Καθεδρικό Ναό καί, βοηθούμενος ἀπὸ πλῆθος Ἱερέων, ἔψαλε μαζί των τὰ Ἐγκώμια τῆς Θεομήτορος καί ἐκήρυξε ἐπικαίρως. Ἐπηκολούθησε εἰς τὴν αἴθουσα τελετῶν τείον καί νηστήσιμα βουτήματα δι' ὄλους (14-8-05).

Ἐμετὰ τὴν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Θ. Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ Κοιμήσει τῆς Θεοτόκου, οἱ φοιτηταὶ καί μέρος τῶν διδασκόντων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, συνέφαγον εἰς ἀτμόσφαιραν οἰκογενειακῆς ἐγκαρδιότητος μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου (15-8-05).

Ἐπέστειλε θερμὸ συλλυπητήριο τηλεγράφημα πρὸς τόν Πρόεδρο τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας κ. Τάσσο Παπαδόπουλο, διὰ τοῦ Ὑφυπουργοῦ παρὰ τῷ Προέδρῳ κ. Χριστοδ. Πασιαρδῆ, μέ τὴν παράκληση νὰ διαβιβασθεῖ ἡ εἰλικρινὴς συμπάθεια εἰς τοὺς συγγενεῖς τῶν θυμάτων τῆς ἀεροπορικῆς τραγωδίας πού συνέβη στό Γραμματικό Ἀττικῆς μέ ἀεροσκάφος τῆς Κυπριακῆς Ἐταιρείας «Helios». Παραλλήλως, ἀπεστάλη ἀνάλογη συλλυπητήρια Ἐγκύκλιος πρὸς ὅλα τὰ ἐν Αὐστραλίᾳ Ἡμερήσια Δίγλωσσα Κολλέγια τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὡς γνωστόν μεγάλο μέρος τῶν σπουδάζοντων καί τοῦ διδακτικοῦ καί διοικητικοῦ προσωπικοῦ κατάγονται ἐκ Κύπρου.

Ἐπεκoinώνησε μέ τόν ἐν Θεσσαλονίκῃ Φιλόλογο κ. Ἀλέξ. Μπακαίμη (μέ τὴν εὐγενῆ μεσολάβηση τῆς συζύγου τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Ἀριστ. Πασσαδαίου) ὁ ὅποιος, ὡς μέλος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος Ὑποτροφιδῶν ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σάρδεων κυροῦ Μαξίμου, μᾶς ἐγνωστοποίησε τόν ἀριθμὸν σχετικοῦ λογαριασμοῦ Τραπεζῆς, εἰς τόν ὅποιον ἀπεστάλη ποσὸν 5000 δολ. Αὐστραλίας διὰ τοὺς ἱερούς σκοπούς τοῦ ἐν λόγῳ Ἰδρύματος (16-8-05).

Ἐσυνελλυπήθη ἀπὸ τηλεφώνου τόν ἐν Ἑλλάδι εὐρισκόμενον κ. Εὐστ. Ὀνουφριάδη (ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου) καί τὴν εὐρυτέραν οἰκογένειάν του ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημίᾳ προσφάτως δύο ἐκ τῶν αὐταδέλφων αὐτοῦ, εἷς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ εὐόρκως ἱερατεύσας ἐπὶ μακράν σειρᾶν ἐτῶν ἀειμνήστου Πρωτοπ. Εὐθύμιος Ὀνουφριάδης.

Ἐξαπέστειλε Ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ἀνά τὴν Αὐστραλίαν Ἑνορίας-Κοινότητας διὰ τῆς ὁποίας παραγγέλλει ὅπως τελεσθεῖ Μνημόσυνο εἰς ὄλους τοὺς Ἱ. Ναούς μας ὑπὲρ τῶν πολυαριθ-

all those things which oppressed him, it becomes progressively easier to bear. Therefore, it does us good, and brings much progress and comfort, when we blame no one else, but ourselves, for what happens to us. More than that, it helps us to understand that nothing happens to us which is not under the providence of God.

(To be continued)

καί ἂν συμβεῖ, τόν καταπονεῖ. Ὅταν ὅμως προκόψει ὁ ἄνθρωπος, ξεπερνᾷ διαρκῶς εὐκολότερα ὅλα ἐκεῖνα πού τόν κούραζαν κάποτε. Ὅστε τὸ νὰ θεωροῦμε αἴτιο γιὰ ὅσα μᾶς συμβαίνουν τόν ἑαυτό μας καί κανέναν ἄλλο, μᾶς εὐεργετῇ πάρα πολύ καί μᾶς βοηθεῖ νὰ προκόψουμε καί μᾶς ἀναπαύει. Καί πολύ περισσότερο μᾶς βοηθεῖ τὸ νὰ πιστεύουμε ὅτι τίποτα δέν παραχωρεῖται νὰ μᾶς συμβεῖ χωρὶς νὰ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν Θεῖα Πρόνοια.

(συνεχίζεται)

μων θυμάτων του έπισυμβάντος αεροπορικού ατυχήματος της Έταιρείας «Helios» (17-8-05).

—Συνοδευόμενος από έπιτελικούς συνεργάτας και μέλη του Προσωπικού της Θεολογικής μας Σχολής μετά των φοιτητών αυτής, έπεσκέφθη τά εκθέματα που έστειλε τό Μουσείο Μπενάκη εις τό ένταυθα Powerhouse Museum (18-8-05).

—Προσκληθείς καταλλήλως από την Ένορία-Κοινότητα Άγ. Σπυρίδωνος Kingsford, και δή από τους ύπευθύνους του έν αυτή Ημερησίου Διγλώσσου Κολλεγίου, έδωκε Άγγλιστί ένώπιον πυκνού άκροατηρίου, διάλεξη μέ θέμα: «Priorities in True Culture» εις τό πολιτιστικό πρόγραμμα που από διετίας καθιερώθηκε υπό τον τίτλον «Appreciating Culture», μέ πρώτο όμιλητή τον Άντιπρύτανη του Πανεπιστημίου Σύνδνευ Gaven Brown ό όποιος και έπελόγησε τον Σεβασμιώτατο, τον όποιον εισαγωγικώς είχε παρουσιάσει ή Γενική Διευθύντρια του Κολλεγίου κ. Εϋ. Στεφάνου-Haag. Μεταξύ των άκροατών ήσαν και διαπρεπείς Πολιτικοί, όπως ό παλαίμαχος Lionel Bowen, ό έν ενεργεία Ύπουργός Michael Costa, Κυπριακής καταγωγής μετά της συζύγου του Deborah, καθώς και Όμογενείς και μή Καθηγηταί των έν Σύνδνευ Πανεπιστημίων, μέ έπικεφαλής τον Άντιπρύτανη κ. Brown μετά της συζύγου του (19-8-05).

—Συνοδευόμενος από τον π. Ίω. Καπέτα, έπεσκέφθη εις τό Νοσοκομείο St George Private Hospital τον Πρόεδρο του Δ.Σ. των έν Σύνδνευ Ίδρυμάτων της Βασιλειάδος Καθηγητή κ. Κων. Μαλάνο.

—Συνοδευόμενος από τον Άρχιδιάκόνό του π. Σωφρόνιο μετέβη αεροπορικώς εις Βρισβάνην διά τους έορτασμούς 40ετίας από της ίδρύσεως έν Mt Gravatt της Ένορίας-Κοινότητος Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Παρεκάθησε μέ πλήθος έπισήμων, μέ έπικεφαλής την Πολιτειακή Ύπουργό Judie

Κατά την πανηγυρικήν Θ. Λειτουργίαν διά τους έορτασμούς 40ετίας από της ίδρύσεως έν Mt Gravatt της Ένορίας-Κοινότητος Κοιμήσεως της Θεοτόκου ό Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας έχειροθέτησεν εις Πρωτοπρεσβύτερον τον π. Κων. Λεντάκη (21-8-05).

Spence, Βουλευτάς, και τους χρηματίσαντας Προέδρους της Ένορίας-Κοινότητος, μέ έπικεφαλής τον σημερινό Πρόεδρο κ. Θεοδ. Λιβανό (Υποδιευθυντήν δημοσίου Σχολείου), τον Έπίτιμο Γενικό Πρόξενο της Έλλάδος κ. Δημ. Ράππη μετά της συζύγου του Έλένης, τον Κοινοπολιτειακό Βουλευτή Ross Vasta και άλλους. Χρή Τελετάρχου έξετέλεσε ό γνωστότατος Όμογενής Φαρμακοποιός κ. Κοσμάς Σκλάβος. Μετά τας σχετικές όμιλίας άπένειμε ό Σεβασμιώτατος Άρχιερατικός Εύαρεσκείας εις την κα Σταυρούλα Δημητρακάκη και τον κ. Πολ. Κυνηγόπουλο διά τας μακροχρονίους ύπηρεσίας των, προανήγγειλε δέ ότι κατά την πανηγυρική Θ. Λειτουργία της έπομένης θά άπνεύμει και τό Όφάκιον του Πρωτοπ. εις τον επί 25ετίαν ευόρκως ίερατεύσαντα Αϊδσο. π. Κων. Λεντάκη (20-8-05).

—Συνελειούργησε εις τον Ί. Ναόν Κοιμήσεως της Θεοτόκου Mt Gravatt μετά του Ίερατικώς Προϊσταμένου του Ί. Ναού, Ίερομ. π. Σιλουανού, των Πρεσβυτέρων π. Σωτηρίου Λύτρα, π. Κων/νου Λεντάκη και π. Άναστ. Μποζίκη και ώμιλησε καταλλήλως προς τό πυκνό έκκλησίασμα έπ' ευκαιρία του έορτασμού των 40 έτών από της ίδρύσεως της Ένορίας-Κοινότητος έν Mt Gravatt. Κατά την εις Πρωτοπρεσβύτερον Χειροθεσίαν του επί 25ετίαν ευόρκως διακονήσαντος π. Λεντάκη, παρουσία και του Έπίτιμου Γενικού Προξένου της Έλλάδος κ. Δημ. Ράππη και πλήθους πιστών, έμνήσθη της μακράς και ύποδειγματικής ίερατείας του άειμνήστου π. Ίσιδώρου Σιδερή, καθώς και των μετ' αυτού συνεργασθέντων από διαφόρων θέσεων άνδρών και γυναικών, εις τας διαφόρους Έπιτροπιάς της Ένορίας-Κοινότητος. Κατά τό έπακολουθήσαν γεύμα εις τό όποιο παρεκάθησαν οι περισσότεροι των άμέσων συνεργατών και οι Πρόεδροι των έν τη περιοχή Βρισβάνης Ένοριών-Κοινοτήτων, άνηλλάγησαν έπισήμως σύντομα όμιλία και έδόθησαν άναμνηστικά δώρα εκ μέρους της Ένορίας-Κοινότητος (21-8-05).

—Εδέχθη έπίσκεψη της κας Μαρίας Μπαρζακώνη μετά των θυγατέρων αυτής Άρσινόης και Μαριάνθης, αί όποιαί και προσεκόμισαν προσκλητήριον διά τον έπικείμενον γάμον της πρώτης, ή όποία και άνήκει στό διδακτικό προσωπικό του Κολλεγίου μας «Ό Άγιος Σπυρίδων» (23-8-05).

—Άπέστειλε αύστηράν άπάντησιν προς τό Δ.Σ. της Ένορίας-Κοινότητος Άγ. Άναργύρων Oakleigh σχετικώς προς τον όλως άνευλαβή και άντικαταστατικόν τρόπον συνεργασίας μετά της Ί. Άρχιεπισκοπής επί καιριών θεμάτων, και δή εις καθαρώς πνευματικά θέματα του Έλληνορθόδοξου Κολλεγίου μας «Οί Άγιοι Άναργυροι» (23-8-05).

Περιοιτούμενος υπό πλήθους έπισήμων ό Σεβασμιώτατος Άρχιεπίσκοπός μας Αύστραλίας κ.κ. Στυλιανός, παρεκάθησε εις τό έπίσημον Δείπνον διά τους έορτασμούς 40ετίας από της ίδρύσεως έν Mt Gravatt της Ένορίας-Κοινότητος Κοιμήσεως της Θεοτόκου (20-8-05).

—Ελειτούργησε και έκηρυξε εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Διονυσίου Gosford ἐπί τῇ ἑτησίᾳ μνήμῃ αὐτοῦ, ἐν συνεχείᾳ δέ συνέφαγε εις τό παρακείμενον Ἑνοριακόν Κέντρον μετὰ τῶν συλλειτουργῶν Κληρικῶν καί τοῦ ἐκκλησιασματος (24-8-05).

—Ἐδέχθη τόν ὑπεύθυνον τῶν ἐκδόσεων τοῦ Australian Theological Forum Dr Hillary Regan καί εἶχε μετ' αὐτοῦ, τοῦ κ. Κυπριώτη καί τοῦ συντονιστοῦ τῶν Γραφείων κ. Ἰορδανίδη εἰδική σύσκεψη διά τήν περαιτέρω συνεργασία τῆς Ἱ. Αρχιεπισκοπῆς εις τά ἐκδοτικά προγράμματα τοῦ ἐν λόγῳ Forum τό ὅποιο νομικῶς μετετρέπη εις ἑταιρείαν μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος διά τήν καλύτεραν προώθησιν τῶν θεολογικῶν ἐκδόσεων ἐν Αὐστραλίᾳ καί ἐκτός αὐτῆς (25-8-05).

—Ἐδέχθη τόν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος τοῦ Ἁγ. Σπυριδωνος Kingsford κ. Ἥλ. Οἰκονόμου καί ἐνημέρωσε τοῦτον ἐπί καιρίων θεμάτων εις τά διάφορα προγράμματα τῆς Ἐκκλησίας, εις τά ὅποια, μετὰ ζήλου συμμετέχει κατά τήν παρά-

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Στυλιανός μετὰ τῆς Κυβερνητρίας NNO Prof Marie Bashir κατά τήν εἰδική τελετή ἀπονομῆς εις τόν ἀσθενούντα Καθηγητήν Κ. Κων/νο Μαλαῖνο τῆς ὑψίστης τιμῆς τοῦ Order of Australia ἣ ὅποια ἔλαβε χώραν εις τό Νοσοκομεῖον St Vincent's (Σύδνεϋ 29-8-05).

δοση τῆς εὐρυτέρας οἰκογενείας του.

—Προήδρευσε συντόμου συνεδριάσεως μέ τήν Ἐκτελεστική Ἐπιτροπή τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς NNO πρὸς διευθέτησιν κάποιων ἐκκρεμοτήτων διοικητικῆς καί ποιμαντικῆς φύσεως (26-8-05).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Ἀρχιδιάκονο Σωφρόνιο, μετέβη διά πρώτην φοράν εις τήν Ἑσπερίδα τῆς ἐν εὐλογίαις Θεοῦ ἀναπτυσσομένης Ἑνορίας Ἁγ. Στυλιανοῦ, Πέτρου καί Παύλου καί Γρ. Παλαμᾶ, καί ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς τοὺς συνεργάτας καί συνδαιτημόνας ὑπὸ τήν ἀκάματο δραστηριότητα τοῦ Οἰκονόμου Πρεσβυτέρου π. Κων. Βαρυπάτη, τῶν εὐλαβῶν Σωμάτων Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καί τῶν εὐεργετῶν καί δωρητῶν τοῦ ἐν προκειμένῳ ὑποδειγματικοῦ ἔργου. Χρέη Τελετάρχου κατά τήν ὅλη διεξαγωγή τοῦ ἑορταστικοῦ προγράμματος ἐξετέλεσε ὁ κ. Φιλ. Καραϊαλῆς, Ὑφηγητῆς τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καί Ἱεροψάλτης (27-8-05).

—Ελειτούργησε και έκηρυξε εις τόν Ἱ. Ναό Ταξιάρχου North

Ὁ Καθηγητῆς κ. Κων/νος Μαλαῖνος μετὰ τῆς συζύγου του καί τῶν υἱῶν του μετὰ τήν ἐπίσημη ἀπονομή τοῦ Order of Australia (29-8-05).

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καὶ τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τὸ Αὐστραλιανὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας σὰν ἰσότιμα μὲ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ σὰν ἰσότιμη μὲ τὶς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

Sydney, συνέφαγε δέ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τοῦ Κλήρου καί τῶν συνεργατῶν εἰς τό ΔΣ καί τήν Φιλοπτώχον.

—Ἐχοροστάτησε κατά τόν Μ. Ἑσπερινό εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Τιμίου Προδρόμου Parramatta καί ὠμίλησε καταλλήλως, παρεκάθησε δέ εἰς τό καθιερωμένο ἐόρτιο νηστήσιμο δεῖπνο μέ ὅλο τό ἐκκλησίασμα (28-8-05).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Πρωτοπ. π. Ἰω. Καπέτα, προσήλθε ἐπιγιγόντως εἰς τό St Vincent's Hospital (Sacred Heart) διά νά συμπαρασταθεῖ εἰς τόν αἰφνιδίως βαρέως ἀσθενήσαντα, Καθηγητήν Κ. Μαλάνο, ἐπί 25ετίαν Πρόεδρον τοῦ Δ.Σ. τῶν ἐν Σύνδνεῦ Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος. Ἀκόμη ιδιαίτερος λόγος τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς ἦτο νά παραστεῖ ὁ Σεβασμιώτατος μέ ὅλα τά πρόσωπα τῆς πολυμελοῦς εὐρυτέρας οἰκογένειας τοῦ κ. Μαλάνου καί τῶν ἐπιτελικῶν στελεχῶν τῆς Βασιλειάδος, εἰς τήν εἰδική τελετή πού ὠργάνωσε ἡ Οἰκογένεια καί τό Νοσοκομεῖο, ὅταν ἡ Κυβερνήτρια NNO Prof Marie Bashir ἀπεφάσισε νά προσέλθει ἐκτάκτως καί νά βραβεύσει τόν ἀκάματο αὐτό σκαπανέα τοῦ Κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τήν ὕψιστη τιμή πού εἶχε ἦδη ἐγκριθεῖ, τοῦ Order of Australia. Εἰς τήν γενναϊόδωρη αὐτή καί ἄκρως ἀνθρωπιστική χειρονομία τῆς Κυβερνητρίας, ἀπήντησε ὁ τιμηθεῖς μέ σεμνότητα καί γενναϊότητα ὑποδειγματική, συνεπλήρωσε δέ τά δέοντα καί ὁ Σεβασμιώτατος, ἀναγνώσας μάλιστα, κατά εἰδικήν παράκλησιν καί τῆς Αὐτῆς Ἐξοχότητος, σύντομον εὐχὴν εἰς τόν πάσχοντα (29-8-05).

—Συνοδευόμενος ἀπό τόν Πρωτοπ. π. Στυλ. Σκούτα, συνέφαγε μετὰ τοῦ τέως Πολιτειακοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Bob Carr καί τῆς συζύγου του Helena εἰς τό ὁμογενειακό ἐστιατόριο Le Sands καί εἶχε μετ' αὐτῶν ἐγκαρδία ὅπως πάντοτε συνομιλία ἐπί θεμάτων γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος (30-8-05).

—Διεμήνυσε διά τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἱερέως Rev John Mc Sweeney, ἐκ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, θερμό μήνυμα ἀνθρωπιστικῆς συμπαραστάσεως πρὸς τόν Ἀρχηγό τῆς Πολιτικῆς Ἀντιπολιτεύσεως κ. John Brogden (ὁ ὁποῖος, μετανοήσας εἰλικρινῶς καί ἀπολογηθεῖς δημοσίᾳ δι' ἀπρεπεῖς καί ἀδίκους χαρακτηρισμούς εἰς βάρος τῆς κας Carr, δὲν ἠρκέσθη ἀπλῶς εἰς τήν παραίτησίν του, ἀλλ' ἀπεπειράθη καί νά αὐτοκτονήσει. Εἶναι δέ πρὸς τιμὴν καί τοῦ ζεύγους Bob καί Helena Carr ὅτι ἐπέδειξαν ἀνάλογη μεγαλοψυχία διά νά στηρίξουν τόν ἀτυχήσαντα νεαρό Πολιτικό) (31-8-05).

Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως εἰς συνεργασίαν, τόν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Σοφίας Darlinghurst π. Παν. Μπασκούτα καί τόν Δικηγόρον κ. Νικόλαον Παπαναστασίου.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Στεφάνου Hurlstone Park (1-8-05).

—Παρεκάθησε εἰς τήν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (4-8-05).

—Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τούς Αἰδ. π. Μιλτιάδη Χρυσουγῆ π. Στυλιανό Σκούτα καί π. Ἄγγελο Ἀλιφιερᾶκη (5-8-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Earlwood. Μετὰ τήν Θ. Λειτουργίαν, παρεκάθησεν μετὰ τῶν συνεργατῶν τῆς Ἑνορίας εἰς πανηγυρικὴν τράπεζαν (6-8-05).

—Ἀνεχώρησεν διά τήν Γενέτειραν (7-8-05).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τό ταξιδιόν του εἰς τήν Γενέτειραν (12-8-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Thomastown. Τήν μεσημβρίαν παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ π. Νικολάου Λιλιμπάκη.

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τόν πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τόν ὁμώνυμον ἱερόν Ναόν εἰς North Altona (14-8-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. τῆς Παναγίας Σουμελᾶ East Keilor. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησιατικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (15-8-05).

—Ἐδέχθη τόν κ. Κων/νον Κόντην, Πρόεδρον τῆς Ἑνώσεως Ἑνοριῶν καί Κοινοτήτων Μελβούρνης καί Βικτωρίας καί συνεργασθῆ μετ' αὐτοῦ ἐπί διαφόρων θεμάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (17-8-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Geelong. Μετὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, κατόπιν ἐγκυκλίου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, ἔψαλε Τρισάγιον διά τά θύματα τοῦ ἀεροπορικοῦ δυστυχήματος εἰς τό Γραμματικόν τῆς Ἀττικῆς. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα μεθ' ὄλου τοῦ ἐκκλησιασματος.

—Εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville, ἐβάπτισε τήν ἐγγονήν τοῦ αἰδεσ. π. Ἀλεξάνδρου Κορλοῦ, ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, εἰς τήν ὁποίαν ἐδόθη τό ὄνομα Μαρία. Ἀκολούθως παρεκάθησεν εἰς τό δεῖπνον τῆς βαπτίσεως εἰς τήν αἴθουσα παραπλευρῶς τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ (21-8-05).

—Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading διά τήν ἐορτήν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσεως τῆς ὁποίας ἀντίγραφον τῆς ἱερᾶς εἰκόνος φυλάσσεται εἰς τόν ἐν λόγῳ ἱερόν Ναόν (22-8-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε διά τήν ἐορτήν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσεως εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου Nunawading. Ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα.

—Τό ἐσπέρας εἰς τήν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς προέστη συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (23-8-05).

—Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἱ. Ν. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick ἐπί τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα.

—Ἐδέχθη τόν αἰδεσ. π. Ἐμμανουήλ Λυκοπάντην καί συνεργ-

Ἀπὸ τήν Θ. Λειτουργίαν εἰς τόν Πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Thomastown Vic. (06-08-05).

γάσθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὸ Βικτωριανὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (24-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φαναρίου (27-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νικολάου Yarraville καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν ἐπὶ τῇ ἀποτομῇ τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἰς τὸν ὁμώνυμον ἱ.Ν. εἰς Carlton (28-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Carlton (29-8-05).

–Ἐδέχθη τὸν κ. Χρῆστο Σταθόπουλον ἐκ Hobart Τασμανίας καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ θέματα ἀφορῶντα τὴν νεοσύστατον Ἑνορίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Hobart.

Τὸ ἀπόγευμα συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων/νου Κόντη παρέστη, κατόπιν προσκλήσεως, εἰς δεξίωσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Citizenship and Multicultural Affairs, John Cobb εἰς Hilton.

Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἰνδίκτου ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καὶ εὐλόγησε Ἀρτοκλασία τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (31-8-05).

Γ' – Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου** **Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νίκανδρου**

Κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐτέλεσε τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῆς Παρακλήσεως εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἀντωνίου Prospect (1-8-05).

–Ἐδέχθη τὸν ἐν Αὐστράλιᾳ Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, Πανιερώτατον κ. Μιλούτιν, μετὰ τῆς συνοδείας του. Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (2-8-05).

–Ἐτέλεσε τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου Thebarton, διὰ τοὺς μαθητάς καὶ μαθητριάς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνορθοδόξου Διγλώσσου Κολλεγίου «Ἅγιος Γεώργιος», τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος.

–Ἀνεχώρησε εἰς Μελβούρνην, διὰ νὰ εὐλογήσει, ἐκ προσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου, τοὺς ἐορτασμούς διὰ τὴν πανηγυριν τοῦ ἱ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Thomastown (4-8-05).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν, εἰς τὸν ὡς ἄνω ἐορτάζοντα ἱ. Ναὸν (5-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα ἱ. Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψεν ἐκ Μελβούρνης εἰς Ἀδελαΐδα (6-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν ἱ. Μονὴν Ἁγ. Νεκταρίου Croydon Park (7-8-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (8-8-05).

–Ἐδέχθη τοὺς κ.κ. Γεώργιον Φραντζῆν, Καθηγητὴν Φιλόλογον ἀπεσπασμένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ἔδραν Νεοελληνικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου Flinders, καὶ Στέφανον Νικολαΐδην, Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτ. Αὐστραλίας.

–Ἐτέλεσε τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῆς Παρακλήσεως εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect (11-8-05).

–Ἐτέλεσε τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου Thebarton, διὰ τοὺς μαθητάς καὶ μαθητριάς τοῦ Γυμνασίου καὶ

Λυκείου τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνορθοδόξου Διγλώσσου Κολλεγίου «Ἅγιος Γεώργιος», τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος (12-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg.

Μετέβη εἰς τὴν κωμόπολιν Βερρί, ὅπου ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν, εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἱ. Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (14-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα ἱ. Ναὸν καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (15-8-05).

–Ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον «Βασίλισσα Ἐλισάβετ», τὸν ἀσθενοῦντα Αἰδεσ. Οἰκονόμον π. Ἐμμανουὴλ Ζαΐκην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγ. Γεωργίου Port Pirie (16-8-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ ἐν Ἀδελαΐδι Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (17-8-05).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Μελβούρνης συνταξιούχον Κληρικόν, Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Θεόδωρον Φιλιππόπουλον (19-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Γεωργίου Thebarton.

Ἐτέλεσε, εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Σπυριδῶνος Unley, τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου τοῦ κ. Ἀγγελῆ Τσίρμπα μετὰ τῆς διδος Ἑλένης Ψευδοῦ (21-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀποδόσεως τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (23-8-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας «Ὁ Ἅγιος Πρωτομάρτυς Στέφανος» (25-8-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg καὶ ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Γεωργίας Καντούνια.

Τὸ ἑσπέρας παρηκολούθησεν εἰς τὸν ἄνωτέρω ἱ. Ναὸν τὴν ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουσαν ὁμιλίαν τοῦ Ἱεροψάλτου τοῦ ἱ. Ναοῦ τούτου, Δρος Ἀλεξάνδρου Καλλονιάτη, περὶ τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς αὐτοαποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ, ἐν σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις-ἔργα δημιουργημάτων (28-8-05).

–Μετέβη εἰς τὴν πόλιν Port Augusta, διὰ τὸ ἐτήσιον προσκύνημα τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἀποτομῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, μετέβη εἰς τὴν πόλιν Port Pirie καὶ ἐπροσκύνησε, μετὰ τῶν λοιπῶν προσκυνητῶν, εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου τῆς ὁμωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος (29-8-05).

–Συμπροσευχήθηκε μετὰ τῶν Ἑνοριτῶν κατὰ τὴν Θεϊάν Λειτουργίαν, ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγ. Ἀλεξάνδρου, εἰς τὸν ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg (30-8-05).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511

ST ANDREW'S ORTHODOX PRESS

sapress@greekorthodox.org.au, ph 02 9698 5066

*St Andrew's Press is the publishing arm of St Andrew's Greek Orthodox Theological College
It is located on the premises of the College at 242 Cleveland St, Redfern, Sydney 2016*

Mission Statement

St Andrew's Orthodox Press seeks to publish academic and theological works as well as other historical, cultural and educational topics related to Orthodoxy for the benefit of the general public.

It is committed to the production of quality books, articles, electronic and audiovisual material that will communicate Greek Orthodox faith and culture to the widest possible audience.

Who are we?

St Andrew's Press is a publisher, with primary responsibility for publishing materials for the Greek Orthodox Church of Australia, and St Andrew's Theological College in particular.

Structure

It is a not-for-profit organisation, established by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia. It operates under the direction of the Editorial Committee comprising:

- His Eminence Archbishop Stylianos - Dean of St Andrew's Theological College
- His Grace Bishop Seraphim - Sub Dean
- Mr Dimitri Kepreotes - Publishing Director
- Dr Guy Freeland
- Dr John Lee

The Editorial Committee is responsible for approving any new task or direction of St Andrew's Press.

All Faculty members of the Theological College shall formally be made aware of new publishing proposals and invited to comment on such proposals as they arise.

Reference Groups

The Publishing Director will convene Reference Groups at his discretion, to assist him in the development of materials.

Purposes

To support the work of St Andrew's Theological College in maintaining excellence in scholarly pursuits and communicating these to the Australian and worldwide community.

To produce publications that promote a deeper understanding of the Orthodox faith and Hellenic culture.

To produce materials that assist in the teaching and learning of the Orthodox faith in various levels of education.

To ensure that the history of the Greek Orthodox Archdiocese and Greek Australians in general is accurately documented.

Priority Actions for 2005-2006

Priority 1: Production of 20th anniversary publication of St Andrew's College.

Priority 2: Development of curriculum materials for Orthodox studies in religious education programmes within schools of the Greek Orthodox Archdiocese.

Priority 3: Publishing the bi-lingual edition of the Divine Liturgy translated from Greek into English by the relevant Committee of the Archdiocese.

Sourcing materials

Manuscripts can be submitted by any interested persons, including teachers of religious education, and specialists in other areas that are in accordance with the purposes of the Press. In particular, Faculty members and graduates of St Andrew's Theological College are encouraged to submit material on an ongoing basis.

Process of Submission

Manuscripts of the highest standard will only be considered for publication when submitted on computer disk.

It should also be noted that it is not the responsibility of the Press to prepare texts that are only partially complete or inadequately presented in terms of grammatical expression and layout.

The role of the Press is instead to source material of suitable quality that is as close as possible to the final draft, as well as oversee the printing, marketing, distribution and sales of the same.

Upon acceptance, the author(s) of the work will sign an agreement outlining copyright and other arrangements.